

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania M.P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i o wysokość podstawy
wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2017 r.,

zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt III UK 258/16,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 lipca 2017 r., III UK 258/16, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej M.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 1 czerwca 2016 r., III AUa [...].

M.P. osobiście złożył „skargę” na to postanowienie, wnosząc o „przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w [...]. celem ponownego rozpoznania w przedmiocie przypisania właściwych norm prawa nowo zaistniałemu stanowi faktycznemu” i o „przywrócenie terminu złożenia skargi kasacyjnej”, a nadto „o podjęcie stosownego działania w celu rzetelnego rozstrzygnięcia sporu z organem

rentowym” z uwagi na „niezgodność cytowanego poniżej uzasadnienia ze stanem faktycznym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje - co do zasady - wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlega zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej.

Niezależnie od tego wskazać należy, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, poz. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z dnia 21 września 2010 r., III PO 4/11, LEX nr 667492). Kodeks ten ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwno prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), albo zażalenie (art. 394¹ § 1, 1¹ i 2 k.p.c.). Żaden przepis nie

przewiduje natomiast możliwości zaskarżenia orzeczenia Sądu Najwyższego jakimkolwiek środkiem odwoławczym.

Z powyższych względów przedmiotowe zażalenie należało uznać za niedopuszczalne i podlegające w związku z tym odrzuceniu na podstawie art. 370 w związku z art. 398²¹ k.p.c., wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.